

Hoezô kwaojunge?

Of 't nou in 1956 of '57 afspeulde dà weet 'k nie meer percies, mor wel dà 'k in d'n êeste klas van d'n ambachschoon zat, dà weet 'k nog secuur. We kregen daer technisch schetse van 'n mêester die aailijk meer kunstenaar was as leraer. Z'n naam zel bij de ouweres nog best bekend zijn. Azze wij achter de tekentaafel stinge te zwêete op 'n ingewikkeld waarekstuk, dan zat die mêester nogal is naokstudies te schetse, want hij was ommers zôowel kunstschilder as beeldhouwer en daervoor had ie netuulijk ok waarektekeninge nôôdig. Die leraer, die net as m'n vaoder uit Haareveld kwam, die vongk 't mor niks azze wij prongeluk 'n glimp van z'n blôôte daomes opvinge. Want volleges mijn wazzen 't aaltijd naakte maider à 'k 't m'n aage temenste nog goed herinnert, in ieder geval hê 'k d'r nooit êên met 'n piemel gezien. Je snap wel datte me as knopies van 'n jaer op twaolef, dertien, die amper 't verschil tusse jonges en maider begonne te ontdekke, hêel aareg in die plaetjies geïnteresseerd wazze. Je had toe nò nie van die van die niksverhullende boeksies zôas nou. As ie in de Lach is een fillemster zag met 't boveste knôôpie van d'r bloesie los, dan was 't al taomelijk gewaogd. Daerom was de mêester d'r aaltijd aareg attent op datte me hum nie konne betrappe, trewaail iederêên wis waer die mee bezig was.

Dikke Lo

Op zekeren dag toe 'k thuiskwam, vertelden 'k tege m'n vaoder dà me van die kunstemaker schetse leerde en hoe of tie z'n aage tijdes de lesse gedroog. M'n vaoder, de beste man, die glimlachte is 'n bietjie en d'r gong bij hum as oud durrepsegenoot 'n lampie braande. Langs z'n neus weg vroeg me vaoder aan mijn: "Joh, as jij nou weer is les van hum krijgt, dan mot jie is aan 'm vraege of d'n dikke Lo nog leeft." Iederêên hà vroeger, in me vaoders jongesjaere, wel 'n bij- of scheldnaom, zeker op Giessendam of Haareveld. De êestvollegende keer datte me les hadde van d'n beeldhouwer, stapte 'k onder de les naer 'm toe en gaauw moffelden die z'n schetsboek weg. Voor z'n lessenaertie staond, zee 'k tege hum: "Mêester, 'k mos vâ me vaoder vraege of d'n dikke Lo nog leeft." Subbiet kree 'k twêê behôôrlijk harde trappe onder m'n achterwaarek en met dezellefde vaert 'n paor klappe voor m'n hôôd. "D'r uit, naer d'n dirrecteur," schrêeuwden die, "bè je nou hêlemael, wâ denk ie wel, snotaop dà je d'r ben." 'k Wier de klas uitgebezjoerd en m'n tas met aalles wat daer bij hoorde, wier me achternae de gang op gegoid. À 'k t'r nou aan trugdenkt, dan voel ik m'n kont nog!

D'n rilbibber

Met d'n beef van de zenewe en ontdaen van de schrik droop 'k af naer de kaomer van d'n dirrecteur. Die meneer Van Rees was 'n man van hôôgen aanzien, as ie daer mos komme, dan bromde d'r mêestal wel wat. Iederêên was aareg van hum ontzien. Bibberend klopte 'k op z'n deur. "Binne" riep tie. Met 't schaomrôôd op m'n kaoke liep 'k naer z'n bero en mè m'n hôôd naer beneejene bleef 'k voor 'm staon. "Vertel is jongeman, wat hê jij me te zegge?" vroeg Van Rees aa mijn. "Nou meneer", antwoordde 'k, "k mos vâ me vaoder aan de mêester van technisch schetse vraege of d'n dikke Lo nog leefde. Dus dat hê 'k gedaen en toe is tie aareg kwaod op me geworre en het ie mijn de klas uitgestuurd. 'k Snap t'r niks van, êelijk waer, 'k hê vedders niks ondeuges of kwaod gedaen, 'k weet echt nie wat of t'r aan de hand is." Zô verbaosd as ik was, was ok meneer Van Rees. Hij kreeg wel 'n behôôlijk rôôd hôôd en hij kon nog amper z'n lache inhouwe trewaail die tege mijn zee: "Gao jij nou mor naer huis, ik regelt 't wel voor ie."

In d'n dôôfpot

Ikke naer huis, met 'n hôôd vol vraegtekes en in d'n aerd toch wel 'n bietjie benaauwd dat 'r nog meer naorighaaid van zou komme. Tevaallig was m'n vaoder die middag ok thuis

en 't êêste wat ie aan mijn vroeg was: "Wat is t'r mè jou aan de hand, hoe komp 't dà jij al zô vroeg uit school thuis ben? Met 'n bietjie schrôôm stak 'k van wal: "Nou, Pao, je weet tò nog wel dà 'k van u aan de mêêster mos vraege of d'n dikke Lo nog leefde? Zô gezeed, zô gedaen en toe ben 'k de klas uitgegoid en naer d'n dirrecteur gestuurd en die zee dat ie 't wel vedders zel regele. 'k Bè me van de prins gêên kwaod bewust." Me vaoder kreeg 'n donderende lachboi en toe die tot bedaore was gekomme gong die mijn 't hêêle verhaal uit de doeke doen. Wà bleek? Me vaoder en de leraer/kunstenaer, die hadde saome in d'r jongesjaere in Gurrekom op de aevendschool gezete, dus die konne mekaor en me vaoder vertelde dat die mêêster, zôôas 'n goeje kunstenaer betaomt, zôô aangewijs was, dat ie van school gestuurd wier en je kan wel raeje deur wie. Juist, deur d'n dikke Lo. Mor dat was nò nie aalles, neeje, tot overmaet van ramp is die Lo laeter ok nog z'n schônvaoder geworre. Vandaer! Wat ovve d'n dirrecteur, de mêêster en me vaoder d'r laeter over hebbe besproke, dat weet 'k nie. In ieder geval moch ik voortaan gewoon de lesse weer vollege en d'r is nooit meer over 't voorval gesproke.

Opgesmukt en aangedikt

Dut verhaoltjie kree 'k van êêne Jaop de R. Hij snapte nie datte me iedere week weer in staot wazze een stuksie voor De Stem i mekaor te braaie. Van 't êên kwam 't aor, dus zee ik tege hum: "Schrijf jij nou mor is gewoon in 't Nederlans op wat ovvie nou net tege mijn sting te vertelle..." En zô geschiedde, 'n keurig uitgetypt verhaoltjie wat ik nou 'n bietjie opgesmukt en aangedikt het.

De groete van Huibpe.

Hellup! Wie het 'r voor ons 't orrezienele verhaoltjie 787 van 6-2-2008? 't Hiittende 'Eefies bijkletse'. Netuurlijk hè me aalles wel op de computer, mor voor ons aage archief bewaore me ók aalle krantestuksies. Op dien dag kregge wij gêên Stem en toe gonge me 'n paor daege weg, en toe..., en toe... En nou... Hellup!

Trouwes, beste Jaop, zie je wel dat iederêên een verhaoltjie ken levere! Hêêl leuk en aareg bedankt! Korrie.